

[Ib Christensen]

afgiftsvejen for yderligere at forbitre folks tilværelse.

Besparelserne på det statslige område er også luftige, så derfor kan de af gode grunde ikke kommenteres. Det bliver disse offentlige besparelser sammen med den tidsindstillede bombe: de indefrosne dyrtidsportioner, som vi jo gang på gang fra retsforbundets side har prøvet at afæske regeringen dens indstilling til, der ligger under regeringens taburetter som noget, der kan eksplodere her til august-september. En ny krise i kraft af disse forslags utilstrækkelige virkninger og skadelige virkninger i mange henseender plus de uløste problemer må vi i hvert fald under alle omstændigheder forudse inden for ganske få måneder. Også det viser, at denne regering, om hvem man altså ved, til trods for forskellig usikkerhed, at den reelt ikke kan få et flertal imod sig i dette ting og derfor kan gennemføre hvad som helst, den kan blive enig om, alligevel sådan set lever fra kalendermåned til kalendermåned, fra kvartal til kvartal. Det kan da ikke være tilfredsstillende, end ikke for regeringen selv. Den burde have benyttet den energipolitiske krise, den økonomiske og beskæftigelsesmæssige krise til at gennemføre virkelig dybtgående reformer, som kunne være ubehagelige for mange og upopulære, for den har jo magten dertil, men den har altså ikke evnen, eller enigheden rettere sagt, til at gøre det, og det er jo det, der er så ulykkeligt for landet.

Jeg vil gerne til sidst opridse de 7 punkter, som retsforbundet har stillet som alternativ til denne politik.

For det første skal kronen gives fri, så vi udtræder af det EF-bestemte valutatsamarbejde, der har været kvælende for dansk erhvervslivs konkurrenceevne og ødelæggende for vores beskæftigelse.

For det andet skal vi på jordbesiddelse gennemføre en løbende afgift, som virkelig kan stoppe en farlig inflationskilde og lede opsparingen til arbejdspladser i stedet for til passiv spekulation.

For det tredje skal vi også se på besparelssiden, men det skal være socialt forsvarlige besparelser, ikke ensidige sociale eller uddannelsesmæssige nedskæringer. Vi har peget på forskellige spareforslag om afvikling af støtte til forskellige særinteresser.

For det fjerde skal der på det grundlag gennemføres en indkomstkatterefor, der

rydder op i fradragsjunglen, og som gør det muligt, også på grundlag af disse indkomstmuligheder, jeg her har nævnt, at forhøje den skattefri bundgrænse.

For det femte skal vi fortsætte offentlige bygge- og anlægsarbejder og andre arbejder, som bør gennemføres under denne beskæftigelsesmæssige krise, som vi har, vel at mærke sådanne ting, som vi under alle omstændigheder skal have gennemført.

For det sjette kan der på den baggrund uden tvivl skabes en vis motivation hos begge arbejdsmarkedets parter. Da dette er en politik, der er både beskæftigelsesmæssigt venlig og erhvervsvenlig, så kan der måske skabes motivation for, at man ser på denne dyrtidsregulering, så vi i stedet for at forhøje vores indkomster, fordi vi bliver fattigere på grund af stigende oliepriser – vi importerer jo 97 pct. af vores energiforbrug – regulerer i takt med landets øgede og voksende velstand, som der jo ville være lagt en grund til med en sådan politik. Til gengæld ville det være rimeligt – hvis lønmodtagerne skulle bringe dette offer – at de kan forhandle om og at modparten vil forhandle om former for lønmodtagernes medejendomsret.

Jeg understreger, at hvad enten der skal ses på pristalsregulering eller der skal ses på medejendomsretsspørgsmålet, skal det være arbejdsmarkedets parter selv, der i frie, selvstændige, ansvarlige forhandlinger klarer disse ting; det skal ikke være statsmagten, der kommer ind og dikterer. Vi har i øvrigt i det forhold, at man har blandet sig i ting, man ikke burde blande sig i, gennem tvangsindkomstpolitikken, en grundlæggende årsag til den dybe mistillid, der er i store, store kredse i det danske folk til, at man vil løse problemerne fra folketingets og regeringens side.

Endelig for det syvende er det selvfølgelig også energipolitikken, vi skal se på. Vi skal ikke under en EF-styring med moralsk eller politisk pres for at få kernekraft her i landet. Vi skal lave en alternativ dansk energiplan, således at valgmuligheden består. Hvis befolkningen ved en folkeafstemning – en sådan anser jeg for uundgåelig – mener, hvad noget tyder på, at Danmark ikke skal have kernekraft, så må vi vide, hvordan vi så skal klare vores energiforsyningsmæssige problemer. Og så skal vi inden for Norden og inden for OECD samarbejde om fællesinteresser omkring varetagelsen af de energiforsy-